

Franjo Frančič

ČEMU PESEM?

Ob jutrih pelin,
 še se zibajo barke v mandraču,
 na trgu Tartini, okovan v marmor, sklanja glavo,
 ni več Šavrink na trgu,
 ni volov in juncev na polju,
 uničili in zasuli so šterne,
 ostajajo trpki spomini.
 Čemu naj pesem kliče stare čase,
 čemu pozlata pozabe,
 ni več kažunov,
 posekane so korenine,
 ni več klepeta in mostov,
 zaprli smo se v lupine samote.
 Čemu vse te starikave besede,
 vse te obledele fotografije,
 čemu beseda žlahtna,
 čemu knjige,
 ko po pokrajini hlad in mraz vejeta?
 Oropani smo in goli poveličujemo obredje smrti,
 ranjeni samo, ko se nas blodna noč dotakne,
 čemu pesem,
 ki opeva podobe izginule,
 čemu tkanje svile,
 čemu šepet noči, otroški jok,
 če ne sanjamo več
 v jalovosti sivine?

V betonskih gnezdih src,
 teci, teci, kupi, kupi,
 grabi, grabi, novce štej,
 uniči, zdrobi, prevaraj,
 laži, kradi, ubijaj,
 v poblaznelem ritmu vrtiljaka,
 v igri strašljive groze,
 vsak teče svoj sredobežni krog pekla,
 v svetu ostrih robov kaosa,
 beli mož in bela žena,
 v sovraštvu mrež ujeta,
 čemu bolečina,
 v pajkova znamenja ujeta,
 čemu pesem?

Za vse, ki verjamejo v čudežne otoke,
 za vse, ki iščejo pozabljene otroke,
 za tiste, ki so zamudili vlake,
 za one, ki ljubijo zvezde in oblake,
 za tiste, ki čakajo pisma neodposlana,
 za vse, ki kličejo čarovnije in uroke,
 za tiste, ki slišijo glasbo srca,
 za vse, ki jim življenje umira na obroke,
 sonce, dež, zemlja in nebo,
 hrepenenje, o besede, poljubite beli čas,
 kot seme vzklijte in se vrnite v nas.